

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 22.07.2019 по 26.07.2019

2019/27

Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF JAKOVLJEVIĆ AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Application no. 51227/16)
Зміст:	<p>Справа стосувалася неспроможності органів державної влади виконати судові рішення, постановлені на користь заявників у справах про стягнення заборгованості із виплати заробітної плати та соціальних внесків з компанії-роботодавця, яка займалася виготовленням текстильної продукції.</p> <p>Після постановлення рішень судів у 2009–2010 роках на користь заявників про стягнення невиплаченої заробітної плати останнім були видані виконавчі листи.</p> <p>Була проведена інвентаризація рухомого майна компанії для подальшої його реалізації на аукціоні.</p> <p>Частина майна була реалізована на аукціоні, проте отримані від цього кошти були направлені не на задоволення вимог заявників.</p> <p>Доки тривало виконавче провадження, з приміщень компанії-боржника було вчинено декілька крадіжок обладнання та/або його частин, у результаті чого станом на 2015 рік виконання рішення суду стало неможливим через відсутність у відповідача майна, за рахунок реалізації якого можна було б задовольнити вимоги заявників.</p> <p>Станом на кінець 2015 року суд припинив виконавче провадження у зв'язку із відсутністю рухомого майна компанії-боржника, а також відсутністю пропозицій заявників про продовження виконавчого провадження в цьому відношенні.</p> <p>Заявники стверджували, що держава має бути відповідальна за невиконання судових рішень, оскільки вона не захистила майно компанії-боржника від викрадення; заявники скаржилися на затримку у виконанні рішень національних судів.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно пункту 2 статті 44 Конвенції.

Назва:	CASE OF ŠIRVINSKAS v. LITHUANIA (Application no. 21243/17)
Зміст:	<p>Справа стосувалася судового процесу щодо встановлення місця проживання дитини після розлучення її батьків.</p> <p>У червні 2010 року заявник одружився з І., від шлюбу з якою у вересні цього ж року в них народилася донька П. До листопада 2013 року вони проживали в будинку батьків заявника.</p> <p>9 листопада 2013 року заявник зателефонував до поліції та повідомив, що він мав суперечку зі своєю дружиною, і вона вирішила покинути будинок разом із дочкою. Зі слів заявника, поліція рекомендувала йому дозволити дружині покинути будинок разом із донькою, проте домовитися з дружиною, що дитина буде проживати з кожним із батьків по черзі, поки вони не дійдуть щодо цього згоди.</p> <p>У грудні 2013 року І. звернулася до районного суду із заявою про розлучення, в якій клопотала про встановлення місця проживання доньки разом із нею до прийняття судом остаточного рішення щодо цього.</p> <p>Днем пізніше заявник подав клопотання про встановлення місця проживання доньки разом із ним до ухвалення рішення по суті. Окрім іншого, заявник вказав, що від народження і до листопада 2013 року донька проживала в будинку його батьків і звикла до нього. Він також навів ряд аргументів, чому вважав, що цей будинок краще пристосований до потреб дитини.</p> <p>Проте суд не взяв до уваги аргументи заявника, а лише вказав, що вони будуть розглянуті на наступному етапі провадження – при визначенні постійного місця проживання дитини.</p> <p>У січні 2014 року суд визначив тимчасове проживання дитини разом із матір'ю. Апеляція заявника була відхилена в квітні 2014 року.</p> <p>В листопаді 2015 року районний суд ухвалив рішення про розлучення заявника та І., вказавши, що за два роки дитина звикла до нового помешкання, і що зміна місця проживання може негативно вплинути на неї.</p> <p>Апеляція з питань права була відхилена Верховним судом у грудні 2016 року.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	23/07/2019

Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF TĂU v. ROMANIA (Application no. 56280/07)
Зміст:	<p>7 липня 2003 року поліція та прокурор допитали Ф. Д. та П. А., які вказали, що заявник був причетним до торгівлі наркотиками.</p> <p>14 липня 2003 року працівники правоохоронних органів затримали заявника та доставили до відділу прокуратури.</p> <p>Зі слів заявника, його вперше допитав прокурор у присутності офіційно призначеного адвоката Г. С., який також здійснював захист двох інших спів обвинувачених.</p> <p>Годиною пізніше прокурор видав ордер на арешт заявника строком на три дні.</p> <p>Наступного дня заявника було доставлено до Вищого суду Касації та Правосуддя Румунії для розгляду клопотання прокурора про його досудове тримання під вартою; зі слів заявника, йому надавав правничу допомогу офіційно призначений адвокат Г. С., хоча заявник наполягав на самостійному виборі захисника.</p> <p>Згідно з матеріалами справи, 15 липня 2003 року інтереси заявника вже представляв обраний ним захисник.</p> <p>29 липня 2003 року було проведено перехресний допит Ф. Д. та заявника у присутності захисника останнього. Відповідно до протоколу допиту, Ф. Д. стверджував, що чув про участь заявника в пакуванні та доставці наркотиків, проте особисто не бачив, щоб він виконував такі дії.</p> <p>У подальшому обвинувальний акт стосовно 26 осіб, включаючи заявника, було передано до суду. Примітно, що Ф. Д. та П. М. не були пред'явлені обвинувачення, хоча вони зізнались у причетності до торгівлі наркотиками. В ході судового розгляду було допитано співобвинуваченого П. А., який зазначив, що заявник допомагав йому упакувати наркотики.</p> <p>В суді також було допитано агента під прикриттям. Її попросили згадати всіх членів мережі торгівлі наркотиками та роль, яку відігравав кожен з них. Вона нічого не згадала про заявника, хоча у своїй первісній заяві, поданій прокурору 9 червня 2003 року, зазначила, що вантажі з наркотиками багаторазово транспортувалися від дому заявника. Вказала, що "інших осіб, які брали участь у торгівлі наркотиками, не було". Суддя не ставив їй додаткових запитань для уточнення участі заявника у мережі торгівлі наркотиками.</p> <p>Суд першої інстанції рішенням від 4 жовтня 2005 року визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив</p>

	<p>покарання у виді позбавлення волі строком на 16 років.</p> <p>Призначене покарання суд обґрунтовував свідченнями, наданими агентом під прикриттям, співобвинуваченим П. А. та свідком Ф. Д., при чому останнього не було допитано в судовому засіданні.</p> <p>У своїй апеляційній скарзі на вирок суду заявник стверджував, що не погоджується зі встановленими судом першої інстанції фактами; окрім цього, суд ґрунтував свою думку переважно на свідченнях співобвинуваченого; заявник також звернув увагу на те, що агент під прикриттям змінила свої свідчення в суді, а Ф. Д. взагалі не було допитано під час розгляду судом провадження.</p> <p>За наслідками розгляду апеляційної скарги заявника призначене судом першої інстанції покарання було зменшено до восьми років позбавлення волі.</p> <p>У червні 2007 року Вищий суд Касації та Правосуддя Румунії відхилив апеляцію з питань права, подану заявником.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Відсутність порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) (в аспекті забезпечення ефективної правової допомоги);</p> <p>Порушення пункту 1 та підпункту d) пункту 3 статті 6 Конвенції (у зв'язку з покладенням в основу обвинувачення неперевіраних доказів).</p>
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KALYAPIN v. RUSSIA (Application no. 6095/09)
Зміст:	<p>Заявник у цій справі є головою неурядової організації «Комітету проти тортур» (м. Нижній Новгород), яка надає допомогу жертвам катувань та жорстокого поводження, здійснює незалежне розслідування та моніторинг порушень прав людини в контексті жорстокого поводження, катування чи такого, що принижує людську гідність поводження в Росії, зокрема щодо випадків жорстокого поводження стосовно окремих осіб.</p> <p>Заявник скаржився, що його було незаконно позбавлено свободи під час проведення «Маршу незгодних» 24 березня 2007 року.</p> <p>Знаючи про відмову органів влади санкціонувати проведення такої демонстрації, заявник вирішив піти на цю акцію як спостерігач з метою фіксувати порушення прав людини з боку правоохоронців, якщо такі відбудуться, та надавати допомогу будь-яким особам,</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	<p>що можуть стати жертвами таких порушень.</p> <p>Після початку демонстрації та висловлювання різноманітних опозиційних гасел поліція почала затримувати учасників та супроводжувати останніх до поліцейських автобусів, повідомляючи учасників про незаконність проведення демонстрації.</p> <p>Заявник хотів покинути демонстрацію, проте його силою було змушено пройти до поліцейського автобусу.</p> <p>Зі слів заявника, він був доставлений до автобуса близько 12 години 30 хвилин. Через пів години заявника було доставлено до відділу поліції, де він провів близько чотирьох годин та був звільнений в цей же день; ймовірно стосовно заявника не було прийнято/вчинено жодних процесуальних заходів.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пунктів 1 та 5 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VOLKOV AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 3249/12 and 6 others – see list appended)</i>
Зміст:	Заявники скаржилися, що рішення національних судів, постановлених на їхню користь, були виконані зі значною затримкою, а передбачена відповідним законом компенсація внаслідок такої затримки була недостатньою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KADADOV AND PEREVERZEV v. RUSSIA <i>(Applications nos. 18820/17 and 20413/17)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі були визнані винними у вчиненні адміністративного правопорушення за водіння у нетверезому стані. Суд призначив з штраф у розмірі 30 000 рублів із тимчасовим позбавленням права керування автотранспортними засобами.

	Заявники скаржилися, що суд, який розглядав їхні справи, не був неупередженим у розумінні статті 6 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF GÜRBÜZ AND BAYAR v. TURKEY</u> (Application no. 8860/13)
Зміст:	<p>На час подій перший заявник був власником щоденної газети Ülkede Özgür Gündem, а другий заявник – її головним редактором.</p> <p>Справа стосувалася кримінальних проваджень, порушених проти заявників за публікацію заяв Abdullah Öcalan – голови Робочої партії Курдистану (РПК), незаконної збройної організації, та Murat Karayılan – одного з членів РПК, у випуску газети Ülkede Özgür Gündem від 3 вересня 2004 року.</p> <p>У вересні 2007 року суд визнав заявників винними у публікації висловів представників терористичної організації на порушення Закону про запобігання тероризму та призначив заявникам сплату штрафу.</p> <p>В березні 2012 року суд касаційної інстанції встановив, що строк давності притягнення до кримінальної відповідальності першого заявника минув. Проте касаційний суд залишив рішення суду першої інстанції щодо другого заявника без змін.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF SABADASH v. UKRAINE</u> (Application no. 28052/13)
Зміст:	У період між травнем і вереснем 2007 року заявник здійснив прибудову до своєї квартири, приєднавши її до стіни та даху квартири

сусідів (пана та пані С.), що знаходилася поверхом вище. Законність дій заявника була оскаржена як органами влади, так і сусідами.

У жовтні 2007 року сусіди демонтували частину незаконно спорудженої прибудови; в грудні 2009 року інша частина конструкції була демонтована за вказівкою місцевих органів влади.

У жовтні 2010 року заявник порушив цивільне провадження, вимагаючи відшкодування матеріальної та моральної шкоди сусідами за демонтаж конструкції.

14 липня 2011 року Комсомольський районний суд м. Херсона відхилив позов заявника як необґрунтований, вказавши, що демонтована прибудова була незаконною, а заявник не довів заподіяння йому шкоди.

27 вересня 2011 року Херсонський обласний апеляційний суд розглянув апеляційну скаргу заявника, за наслідками розгляду якої рішення суду від 14 липня 2011 року було скасовано та ухвалено нове. Апеляційний суд вказав, що сусіди не заперечували факт демонтажу прибудови, і що вони не довели факт, що демонтовані частини прибудови були повернуті заявникові, або ж повернуті в такому вигляді, в якому могли бути використані повторно; окрім іншого, відповідачі не заперечувалися розмір матеріального збитку, що був ймовірно заподіяний заявникові. За сукупності всіх обставин апеляційний суд вирішив, що сусіди (відповідачі) демонтували конструкцію без законного дозволу і без повідомлення про це заявника. Посилаючись на положення статті 1166 Цивільного кодексу України (в редакції 2003 року), апеляційний суд присудив заявникові 9659,36 гривень відшкодування матеріальної шкоди та 411,59 гривень судових витрат. Вимога заявника про відшкодування моральної шкоди була відхилена.

Рішення апеляційного суду від 27 вересня 2011 року набрало законної сили в день його проголошення; впродовж встановленого процесуальним законодавством строку на касаційне оскарження (20 днів з дня проголошення) скарги на рішення апеляційного суду подані не були.

У березні 2012 року відповідачі сплатили присуджені заявникові суми відшкодування у повному обсязі.

5 квітня 2012 року заступник прокурора Херсонської обласної прокуратури подав касаційну скаргу до Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ (ВССУ) на рішення апеляційного суду від 27 вересня 2011 року. Прокурор вказав, що подав скаргу від імені відповідачів, оскільки вони є особами пенсійного віку та знаходяться у тяжкому фінансовому становищі.

	<p>Заступник прокурора також клопотав про поновлення строку на касаційне оскарження з причини, що йому стало відомо про рішення апеляційного суду лише 4 квітня 2012 року, коли пані С. звернулася до прокуратури за допомогою.</p> <p>По суті справи, заступник прокурора зазначав про помилковість рішення суду апеляційної інстанції з тих підстав, що прибудова була здійснена незаконно, і апеляційним судом не навів обґрунтування присудженої суми заявникові; окрім цього, останній не надав доказів заподіяння йому шкоди.</p> <p>11 травня 2012 року ВССУ задовольнив клопотання прокурора та поновив строк на касаційне оскарження; провадження у справі за касаційною скаргою прокурора було відкрито.</p> <p>Заявник подав заперечення на касаційну скаргу, вказавши на необґрунтованість та незаконність поновлення строку на касаційне оскарження і на те, що такими діями заступник прокурора порушував принцип правової визначеності.</p> <p>24 жовтня 2012 року ВССУ задовольнив касаційну скаргу заступника прокурора і скасував рішення апеляційного суду від 27 вересня 2011 року, залишивши в силі рішення Комсомольського районного суду м. Херсон у силі. ВССУ підтримав висновки суду першої інстанції про незаконність прибудови заявника і недоведеність факту заподіяння йому сусідами будь-якої шкоди. Зазначалося, що суд апеляційної інстанції помилково скасував попереднє рішення суду першої інстанції. Окрім іншого, ВССУ зазначив, що заявник не мав права на будь-яке відшкодування шкоди, оскільки лише власники майна вправі вимагати відшкодування у разі завдання шкоди такому майну.</p> <p>12 квітня 2013 року заявник повернув сусідам сплачені раніше згідно з рішенням апеляційного суду суми відшкодування.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо принципу правової визначеності.
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SHVETS v. UKRAINE (Application no. 22208/17)
Зміст:	Заявником у цій справі виступав дід В. по батьківській лінії, яка народилася в 2011 році та проживала у м. Києві до розлучення її

батьків.

Після розлучення батьків В. суд визначив місце її проживання разом із матір'ю Д. в м. Херсоні.

Заявник скаржився, що органи влади не забезпечили йому доступу до спілкування з онукою.

Так, у 2015 році заявник порушив цивільну справу, вимагаючи від Д. (матері онуки) надати йому доступ до спілкування з В. та повернути її до м. Києва; заявник також вимагав встановити графік спілкування з онукою у м. Києві.

18 квітня 2016 року Святошинський районний суд м. Києва частково задовольнив позов заявника. Суд вказав, що відповідно до законодавства дід має право спілкуватися з онукою та брати участь у її вихованні, а Д. не може перешкоджати реалізації його права; зокрема, суд встановив графік побачень діда з онукою, і вирішив, що такі побачення мають відбуватись у м. Херсоні в будинку Д. за її присутності. Вимогу про повернення В. до м. Києва суд відхилив як необґрунтовану через відсутність поважних причин для цього.

Заявник подав апеляційну скаргу, стверджуючи, що навіть встановленням графіку побачень суд не зміг вирішити основну проблему, а саме, що рішенням суду першої інстанції не було зобов'язано Д. не перешкоджати йому у спілкуванні з дитиною.

8 червня 2016 року Апеляційний суд м. Києва вказав, що суд першої інстанції належним чином розглянув справу, але вказав, що зустрічі діда та онуки не мають відбуватись у присутності Д. Суд також зазначив у своєму рішенні, що між заявником та Д. не було дружніх відносин, а тому присутність матері під час зустрічей онуки з дідом може негативно вплинути на їхнє спілкування. Рішення суду апеляційної інстанції набрало законної сили.

Заявник подав касаційну скаргу, яку Вищий спеціалізований суд з розгляду цивільних і кримінальних справ відхилив 14 вересня 2016 року як необґрунтовану.

У період між жовтнем та груднем 2016 року заявник скаржився до поліції, що Д. не виконує рішення суду про надання побачень з онукою.

12 квітня 2017 року Державна виконавча служба відмовила у відкритті виконавчого провадження за рішенням суду від 18 квітня 2016 року з підстав не зазначення в законі способу його виконання.

21 квітня 2017 року заявник звернувся до суду першої інстанції з вимогою встановити спосіб виконання рішення суду від 18 квітня 2016 року та зобов'язати Д. передавати йому онуку в дні побачень, встановлені рішенням суду.

16 червня 2017 року вимоги заявника було задоволено та зобов'язано Д. передавати дитину згідно з графіком побачень з дідом.

	<p>Д. оскаржила рішення до апеляційного суду.</p> <p>27 вересня 2017 року Апеляційний суд м. Києва апеляційну скаргу Д. визнав необґрунтованою та відхилив.</p> <p>Д. подала касаційну скаргу. 23 жовтня 2017 року ВССУ зупинив виконання рішення від 16 червня 2017 року до розгляду скарги по суті. ЄСПЛ не було проінформовано про результати такого розгляду.</p> <p>24 травня 2018 року за заявою В. (сина заявника) – батька Д. суд першої інстанції встановив місце проживання дитини разом із ним у м. Києві. Рішення суду підлягало негайному виконанню.</p> <p>30 травня 2018 року державні виконавці забезпечили передачу дитини батькові. З того часу заявник у цій справі мав всі можливості брати участь у вихованні онуки.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	23/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	23/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF CÎRSTEA v. ROMANIA (Application no. 10626/11)
Зміст:	<p>Заявниця у цій справі на час подій працювала медичною сестрою у перинатальному центрі. 16 серпня 2010 року заявниця була єдиною черговою медичною сестрою у палаті інтенсивної терапії для новонароджених; вона залишила палату о 18 годині 24 хвилини і була відсутня протягом 12 хвилин.</p> <p>О 18 годині 30 хвилин почалася пожежа, внаслідок чого п'ять новонароджених дітей загинули, а шість були травмовані.</p> <p>17 серпня 2010 року відділ обвинувачень Вищого суду Касації та Правосуддя Румунії відкрив кримінальне провадження за фактом ненавмисного вбивства та завданням тілесних ушкоджень.</p> <p>Спочатку заявниця була допитана як свідок; вона зазначила, що, перебуваючи в палаті, відчула запах диму та пішла шукати допомоги, а за її відсутності спалахнула пожежа.</p> <p>23 серпня 2010 року відділ обвинувачень порушив проти заявниці кримінальне провадження з причини її необґрунтованої відсутності в палаті інтенсивної терапії під час пожежі. Цього ж дня відділ обвинувачень видав ордер на арешт заявниці на 24 години.</p> <p>24 серпня 2010 року заявниця надала інші свідчення, відповідно до яких вона залишила палату та пішла до іншої кімнати центру</p>

	<p>(госпіталю), після чого хтось підняв тривогу з коридору. Вона не могла повернутися до палати, оскільки було багато диму. Після наданих свідчень відділ обвинувачень звернувся до суду з клопотанням про досудове тримання під вартою заявниці. Цього ж дня заявниця повторила надані вдруге свідчення і пояснила, що її перші неправдиві свідчення були надані за порадами декількох колег. Суд ухвалив рішення про тримання під вартою заявниці строком на 29 днів, вказавши, що жоден інший більш м'який запобіжний захід, наприклад, обов'язок не покидати межі міста, не є доцільним, зважаючи на обставини справи.</p> <p>Заявниця оскаржувала рішення суду про тримання її під вартою в порядку апеляції, проте її скарга була відхилена.</p> <p>У подальшому тримання під вартою неодноразово продовжувалося в ході судового розгляду.</p> <p>Вироком від 9 липня 2013 року суд першої інстанції визнав заявницю винною за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді двох років і шести місяців позбавлення волі. Вона відбула покарання та була звільнена 8 лютого 2016 року.</p> <p>Заявниця скаржилася, що її тримання під вартою не було справедливим та виправданим.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p> <p>Відсутність порушення пунктів 1 та 4 статті 5 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>25/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>25/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF VARDANYAN v. ARMENIA (Application no. 8001/07) Щодо справедливої сатисфакції.</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Рішенням від 27 жовтня 2016 року ЄСПЛ констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції, оскільки заявники були незаконно позбавлені права власності на земельну ділянку, а судові провадження, спрямоване на захист їхніх прав, не було справедливим.</p> <p>На дату постановлення рішення питання щодо справедливої сатисфакції не було готове до вирішення, а тому ЄСПЛ відклав його та надав сторонам строк для подання своїх пропозицій щодо цього.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	Суд своїм рішенням визначив 1 602 000 євро компенсації майнової шкоди, завданої заявнику, та 6000 євро компенсації моральної шкоди.
Дата прийняття:	25/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	25/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BRZEZIŃSKI v. POLAND (Application no. 47542/07)
Зміст:	<p>Заявник у цій справі балотувався на посаду муніципального радника під час місцевих виборів; стверджував, що відбулося порушення його права на свободу вираження поглядів у зв'язку із коментарями про діяльність місцевих органів влади та їх посадових осіб, зробленими в агітаційній листівці на його підтримку в період виборчої кампанії до органів місцевої влади; примітно, що цю листівку розповсюджували спільно заявник та А. Б.</p> <p>Мер та його радник подали до суду позов про захист честі, гідності та ділової репутації проти заявника та А. Б., вимагаючи публічних вибачень та спростування інформації.</p> <p>Заявника 27 жовтня 2006 року було телефоном повідомлено про час судового засідання, яке мало відбутися того ж дня. Заявник не був присутній під час слухання.</p> <p>Суд рішенням від 27 жовтня 2006 року припинив провадження у справі проти А. Б., проте заборонив заявникові розповсюджувати листівки та зобов'язав вибачитися перед позивачами і усунути неточності інформації в листівці. Суд також зобов'язав заявника сплатити 5000 польських злотих на користь благодійної організації та судові витрати.</p> <p>Апеляція на це рішення суду була відхилена.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	25/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	25/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.

Назва:	CASE OF SVANIDZE v. GEORGIA (Application no. 37809/08)
Зміст:	<p>Згідно з обставинами справи заявниця на час подій обіймала посаду завідувачки гінекологічним відділенням лікарні.</p> <p>У справі, яка була предметом розгляду в ЄСПЛ, заявниця була обвинувачена у лікарській недбалості, в результаті якої померла пацієнтка.</p> <p>Після завершення стадії дослідження доказів судом першої інстанції суддю, який одноособово розглядав цю справу, було замінено на іншого суддю, а розгляд справи при цьому продовжився.</p> <p>Заявниця була визнана винною і їй було призначено покарання у виді трьох років позбавлення волі та 15 000 грузинських ларі штрафу.</p> <p>Заявниця подала апеляційну скаргу на вирок суду, в якій, окрім оскарження обставин справи, стверджувала про процесуальні помилки під час розгляду справи судом першої інстанції з причини недослідження доказів новим суддею.</p> <p>Апеляційна та касаційна скарги заявниці на вирок суду були залишені без задоволення.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із порушенням принципу безпосередності (у зв'язку з засудженням заявника суддею, який особисто не брав участі в дослідженні доказів у справі).
Дата прийняття:	25/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	25/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF JAFAROV AND OTHERS v. AZERBAIJAN (Application no. 27309/14)
Зміст:	<p>Заявники у цій справі вирішили заснувати громадську організацію – the Human Rights Club (HRC), діяльність якої була б спрямована на захист прав людини в Азербайджані. Планувалося, що головою HRC буде перший заявник.</p> <p>Перші два рази їм було відмовлено у реєстрації HRC з формальних підстав; третій і остаточний раз їм було відмовлено з причин незазначення засновниками HRC повноважень її «законного представника» в установчих документах.</p> <p>Засновники HRC оскаржили відмову органів влади у реєстрації з тієї підстави, що законом не передбачена вказівка обирати «законного представника», а оскільки засновники вирішили не обирати його, це</p>

	<p>не є підставою для відмови у реєстрації організації. Окрім цього, заявники скаржилися, що органи влади повинні були відразу під час першої відмови зазначити всі помилки та неточності, допущені заявниками при подачі документів для реєстрації, а не поступово, як це було в їхньому випадку.</p> <p>Зрештою, національні суди відмову органів влади у реєстрації НРС визнали такою, що відповідає закону.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань).
Дата прийняття:	25/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	25/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ROOK v. GERMANY</u> (Application no. 1586/15)
Зміст:	<p>Заявник у справі обіймав посади старшого менеджера, пізніше – керуючого директора магазину побутової електроніки, що реалізовував свої товари в Німеччині та в інших європейських країнах. У лютому 2011 року прокуратура порушила кримінальне провадження проти заявника за підозрою в одержанні неправомірної вигоди під час здійснення підприємницької діяльності. В листопаді цього ж року заявника було поміщено під варту.</p> <p>У процесі досудового розслідування були проведені масштабні негласні слідчі (розшукові) дії (телекомунікаційне стеження). Загалом близько 44 790 телефонних дзвінків і близько 34 000 інших даних були збережені. Під час обшуку будинку заявника та інших приміщень були вилучені близько 14 мільйонів електронних файлів, що зберігались на дата-серверах.</p> <p>Поліція проаналізувала дані: близько 1100 електронних файлів та розшифровки 28 телефонних розмов були визнані такими, що стосуються справи; вони були роздруковані та долучені у паперовому вигляді до матеріалів справи.</p> <p>У листопаді 2011 року адвокат заявника звернувся з клопотанням про надання доступу до матеріалів досудового розслідування; в цей самий період захисник також клопотав про прослуховування аудіоматеріалів.</p> <p>Прокурор задовольнив клопотання адвоката та поінформував про те, що він може ознайомитися з даними у приміщенні поліції.</p>

	<p>У лютому 2012 року прокуратура передала до суду матеріали справи щодо обвинувачення заявника в одержанні неправомірної вигоди під час здійснення підприємницької діяльності.</p> <p>У лютому 2012 року адвокат заявника клопотав про надання доступу до аудіофайлів, які містилися на дисках, проте таке клопотання було відхилено. Суд вказав, що ці дані були скопійовані на комп'ютер, який знаходився в тюрмі, де заявник перебував під вартою, і що сторона захисту може прослухати аудіофайли разом із підзахисним.</p> <p>У квітні 2012 року адвокат заявника клопотав про надання йому копій 14 мільйонів електронних файлів. У травні того ж року адвокату було надано жорсткий диск з даними у зашифрованому вигляді, для читання яких необхідне спеціальне програмне забезпечення. Клопотання адвоката про оплату такого програмного забезпечення державою було відхилено.</p> <p>Пізніше за заявою адвоката йому були надані незашифровані дані.</p> <p>У грудні 2012 року заявника було визнано винним у вчиненні 63 епізодів одержання неправомірної вигоди під час здійснення підприємницької діяльності та призначено йому покарання у виді п'яти років і трьох місяців позбавлення волі.</p> <p>Заявник подав апеляційну скаргу, в якій стверджував, що у нього та його адвоката не було достатньо часу для вивчення вилучених даних.</p> <p>В лютому 2014 року федеральний суд частково скасував вирок щодо трьох епізодів одержання неправомірної вигоди під час здійснення підприємницької діяльності, проте відхилив апеляцію заявника як необґрунтовану.</p> <p>У червні 2014 року Федеральний Конституційний Суд відмовив у прийнятті конституційної скарги заявника.</p> <p>Заявник скаржився, що під час кримінального провадження йому та його захиснику не було надано повного та адекватного доступу до вилучених аудіо-, текстових та електронних файлів, які були вилучені під час розслідування.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у поєднанні із підпунктом b) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 22.07.2019 по 26.07.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 27. – 16 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua